

Τι είναι ζωή; Τι είναι θάνατος;

Η απάντηση και για το ένα και για το άλλο, παραμένει αναπάντητη από τον καιρό που πάτησαν σε τούτον τον πλανήτη. Η ζωή κι ο θάνατος. Γιατί ούτε η ζωή ξέρει ούτε ο θάνατος γνωρίζει. Γιατί ούτε η ζωή ξέρει που πάει, ούτε ο θάνατος γνωρίζει που βαδίζει. Γιατί αν ήξερε η ζωή που πάει, δε θα το κουνούσε ρούπι! Ούτε μπρος ούτε πίσω. Επίσης αν γνώριζε ο θάνατος που βαδίζει, θα στέκονταν κολόνα! Ούτε μπρος ούτε πίσω! Αν είναι έτσι λοιπόν, τότε τότε θα μάθει η ζωή για που πάει και για που τραβάει; Επίσης πότε ο θάνατος θα γνωρίσει για που βαδίζει και για που περπατάει; Σε όλον αυτόν το χρόνο λοιπόν, αμέτρητα χρόνια προς τα πίσω, κάποια εποχή, πολλά χρόνια πίσω είπαμε, από γνωστές και άγνωστες συνθήκες, ξεπήδησε ο αγριάνθρωπος! Της προϊστορίας! Που περπατούσε στα τέσσερα.

Όμως με τον καιρό και με τα χρόνια έμαθε να περπατάει και να τρέχει στα δύο. Μάλιστα έμαθε να περπατάει και να τρέχει στα δύο μόνος του! Γιατί τότε δεν είχε ούτε πανεπιστήμια ούτε ακαδημίες. Και περπατούσε κι έτρεχε για χιλιάδες, ίσως για εκατομμύρια χρόνια. Κι έφτασε στο σημερινό σημείο! Το σημείο το σημερινό! Αχ που θα μείνει στην ιστορία ορόσημο στο χρόνο! Δηλαδή άπαξ και το κάθε τι στην πορεία του, φτάσει στο ανώτερο σημείο, στην κορφή ας πούμε, τότε από κει κι έπειτα δεν μπορεί παρά να πάρει τον κατήφορο! Φυσικός νόμος. Απίστευτο και όμως αληθινό. Γιατί

δεν μπορείς να βαλαντώσεις να ανέβεις τον ανήφορο χωρίς να ξαλαφρώσεις παίρνοντας τον κατήφορο. Και πλέκετε και πλέκετε το γαϊτάνι. Ατέλειωτη ιστορία.

Τις προάλλες, διάβασα στην εφημερίδα, άκουσα στο ραδιόφωνο, είδα στην τηλεόραση, ότι κάποιος κάποτε,

να παίρνεις χωρίς να δίνεις. Δηλαδή αν εμείς οι άνθρωποι μπορούσαμε να μάθουμε ακριβώς τι είναι ζωή και τι είναι θάνατος, θα σταματούσαμε την προσπάθεια να πάμε πιο μπροστά; Όχι! Όχι δεν μπορούμε! Δεν μπορούμε γιατί αποτελούμαι μέρος όλης της υπόθεσης. Της ανακύκλωσης! Γεννιό-

πιο λόγο, πρέπει να μάθω τι είναι ζωή και τι είναι θάνατος; Τη στιγμή που από τον καιρό της πρώτης-πρώτης σύλληψης ωαρίου δια του σπέρματος, και πιο πίσω ακόμη, η ανακύκλωση γίνονται και θα γίνονται; Ποιος ο λόγος λοιπόν να μαθευτεί κάτι το οποίο είναι γνωστό από τον καιρό που είπαμε; Και στο κάτω-κάτω η λέξη ανακύκλωση είναι ανακυκλωμένη! Κάποιος αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος, το είπε με δικά του λόγια. Όλα στο σύμπαν λείει αλλάζουν! Και

Η ΖΩΗ ΚΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

κατάφερε και ανέβηκε τα Ιμαλάια στο πιο ψηλό σημείο! Που πας κύριε; Είσαι στην κορφή του πλανήτη! Κατόπιν, σιγά-σιγά γυρνώντας πίσω, στα ίδια του τ' αγνάκια κατηφορίζοντας, κατάληξε στο χαμηλότερο σημείο. Δύο μέτρα κάτω από την

επιφάνεια του πλανήτη. Που εκεί, εκεί μέσα, δυο μέτρα βάθος είπαμε, γίνεται η ανακύκλωση ζωής και θανάτου. Κι αντίστροφα. Παράδειγμα η αιώνια πραγματικότητα. Που ανακυκλώνει αυτό που λέγαμε. Τη ζωή και το θάνατο. Δηλαδή δεν μπορείς να δίνεις χωρίς να παίρνεις, ούτε μπορείς

μαστε και πεθαίνουμε. Πεθαίνουμε και γεννιόμαστε. Τι δε γεννιέται και τι δε πεθαίνει. Κι αντίστροφα. Όμως γιατί; Για ποιο λόγο;

Εδώ, σ' αυτό το σημείο της αναφοράς του θέματος από κάποιον ομιλητή, ακούστηκε μια δυνατή φωνή ενός ακροατή της αίθουσας διαλέξεων πράγμα ασυνήθιστο. Και σηκώθηκε όρθιος με το χέρι του και το δάκτυλό του σηκωμένο όπως κάνουμε στο σχολείο λέγοντας. Συγχαρητήρια κύριε! Συγχαρητήρια και σ' αυτούς που κατάλαβαν πλήρως το θέμα της ανακύκλωσης. Όμως εγώ δεν κατάλαβα, για

υλικά και πνευματικά. Ο κλέφτης γίνεται άγιος, ο δικηγόρος γίνεται ψεύτης, ο καντηλανάφτης γίνεται παπάς, αυτός γίνεται έτσι κι ο άλλος γίνεται αλλιώς. Έτσι ήταν, έτσι είναι και έτσι θα είναι. Και πες μου αν δεν ήταν έτσι, πες μου αν δεν είναι έτσι, αχ και πες μου πως δε θα είναι έτσι! Να μάθεις τι είναι ζωή λοιπόν, να μάθεις και τι είναι θάνατος επίσης, πρώτον πρέπει να ζήσης, αχ και δεύτερον πρέπει να πεθάνεις!

Βίκτωρ Ζωγράφος
Bexley

Απάντηση στον κύριο Καραγκούνη

Θέλω να απαντήσω στον Β. Καραγκούνη αλλά σκέπτομαι πολύ τι μπορώ να απαντήσω που βάλεται για όλα και για όλους. Αν το πούμε θρησκευτικός είναι για κλάματα. Ούτε οι Άγιοι πιαστήκανε ποτέ για την παιδική ηλικία του Χριστού, και έρχεται τώρα κάποιος από το πουθενά να μας πει για την παιδική ηλικία, αφού μάθαμε καλά την φανερωμένη Αγία Γραφή την ανδρική ηλικία του Χριστού. Και κάποιο ακόμη που δεν ήξερα ενώ νόμιζα ότι γνωρίζω την Γραφή. Που βρέθηκε εκείνη η ξαπλωτήρα του Χριστού και δεν την είδε κανείς άλλος παρά ο φίλος του Καραγκούνη. Καλά έκανε το Ελληνικό κράτος και σταμάτησε τα θρησκευτικά από τα σχολεία. Σκέφτηκαν οι άνθρωποι ότι αφού τα έχουν παραμάθει τα θρησκευτικά μην σπαταλάμε την ώρα μας. Έχεις ακούσει ή διαβάσει κάπου κύριε Καραγκούνη ότι τον κάθε μεγάλον οργανισμό που έχουμε γεννηθήκε με μιάς μεγάλος και όχι αρχίζοντας από το τίποτα έγινε μεγάλος; Και τελειώνοντας να πω τούτο το φιλοσοφικό. Όσοι μπορούν πράττουν, όσοι δεν μπορούν δασκαλεύουν.

Ευχαριστώ για την φιλοξενία,
Harrys. M.

Στο πέρασμα χρόνου - τελευταίες αναλαμπές

Της ζωής μου χρυσό στολίδι της νιότης μου θησαυρός για σενα, ανάβω καντήλι χρόνια στα ξένα μονάχος.

Κάποτε ζούσα κοντά σου χρυσές ζήσαμε στιγμές. Ένωσα τον ερωτά σου σε μαγικές - ξενικές ακρογιαλιές.

Χέρι με χέρι μαζί στις ξενίτιες τον μαρασμό τίποτα τώρα πιά δε ζει παράπονο έχω πικρό.

Αγέρας τα έσυρε μακριά βαρύ ένιωσα τον καημό άπονη η μοίρα και κακιά χρόνια σε κόσμο ζω πεζό

Έχασα της ζωής μου το σκοπό βαριά φορτώθηκα τον πόνο φυλακτό το πρώτο σ' αγαπώ αυτό, θυμάμαι - μόνο -

Χρόνια πολλά στην μοναξιά σκληρή της ζωής μου παρέα δάκρυα χύνω καντά άνοστα της ζωής τα μοιραία.

Έσπασαν της νιότης τα φτερά άνεμος τα πήρε κάποια βραδιά άνοστη και πονεμένη, η μοναξιά πύκνο γύρω μου σκοτάδι.

Παιδική αγάπη χαμμένη στον χρόνο την απονιά Έρημη ζωή και πικραμένη.

Έφουγα για χρόνια μακριά.

Άδικα χρόνια περιμένο ξεχάστηκε πιά ο γυρισμός όνειρο παιδικό χαμμένο αμάρτημα να 'σαι μοναχός.

Την νύχτα γύρνα κοντά μου συνγνώμη να ζητήσει λίγο φέρνει τη χαρά μου άργα πλέον κι αν δακρύνει.

Νιώθω βαριά την προδοσία μαυρίζει το αίμα, την καρδιά αμαρτωλή γυρίζει κυρία απο τα χρόνια τα παλιά.

Μόνος στις μοίρας τα γραμμένα αγνάντια σε ξενικά πελάγη πάντα, με μάτια βουρκομένα συντροφιιά, σαν χαμηλώνουν οι γλάροι.

Χάραμα στις νιότης τα λιμέρια εκεί που κάποτε μαζί ακούραστα μετρώ τα αστέρια μόνος σε γερασμένη ανατολή.

Τελευταίες της ζωής αναλαμπές πυκνό ζυγώνει το σκοτάδι γερόμενες νιώθω τις ματιές σε λίγο, ο ψαράς το παραγάδι.

Άμοιρη κι πικραμένη ζωή έρχεσαι, φεύγεις χωρίς αντίο όνειρα γκρέμιζει μια αυτή πάνω σε γερασμένο πλοίο.

Ι.Γ. Βασιλείου

